

sentlig del af årsagen til, at jugoslavertlovens rettigheds-katalog fik den udformning, som tilfældet var. At Udlændingestyrelsen meddelte opholdstilladelse efter Udlændingelovens § 7 i 98,9 pct. af de over 16.000 sager vedrørende bosniske krigsflygtninge, som styrelsen behandlede i løbet af 1995, og heraf mere end en fjerdedel som konventionsflygtninge, jf. lovens § 7, stk. 1, er en anden sag.

Det foreliggende lovforslag indeholder ikke på tilsvarende vis en vurdering af, hvorvidt de fordrevne Kosovo-albanere må eller ikke må antages at være omfattet af Udlændingelovens § 7.

Imidlertid synes det oplagt, at Kosovo-albanere, der har været genstand for etnisk udrensning og tilsvarende former for grove menneskerettighedskrænkelser på grund af deres etniske oprindelse, befinder sig inden for kerneområdet af definitionsbestemmelsen i Flygtningekonventionens art. 1 A og altså har status som konventionsflygtninge.

Dette er da også anerkendt af de danske myndigheder. I oktober 1998 meddelte Flygtninge-nævnet i 3 sager opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til asylsøgere fra Kosovo, og i forlængelse heraf besluttede udlændingemyndighederne at genbehandle flere hundrede tilsvarende sager og ligeledes meddele opholdstilladelse som konventionsflygtninge i Danmark, jf. § 7, stk. 1. Disse afgørelser blev truffet på et tidspunkt, hvor de etniske udrensninger i Kosovo endnu ikke havde nået den nuværende intensitet, og vedrørte personer, som ikke var flygtet på grund af den aktuelle krise, men derimod for manges vedkommende var indrejst i Danmark for flere år siden, og som efter et første afslag på deres asylansøgninger ikke kunne udsendes, da de serbiske myndigheder nægtede at modtage dem. Så meget desto mere må det antages, at de danske udlændingemyndigheder i dag – såfremt de fik sådanne sager forelagt – som altovervejende hovedregel ville anerkende asylsøgere fra Kosovo som konventionsflygtninge og meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Det forhold, at der med lovforslaget er lagt op til en toårig suspension af asylsagsbehandlingen, ændrer selv sagt ikke ved Kosovo-albanernes retlige status som flygtninge i henhold til konventionen. En sådan status opstår på det tidspunkt, betingelserne i Flygtningekonventionens art. 1 A er opfyldt, og er ikke afhængig af, at den også

formelt anerkendes af de nationale udlændingemyndigheder i forbindelse med en asylsagsbehandling. Med andre ord får en Kosovo-albaner, der har været udsat for etnisk udrensning eller andre former for forfølgelse, status som flygtning straks fra det øjeblik, vedkommende passerer grænsen til et andet land som f.eks. Albanien eller Makedonien. At den pågældendes status først senere – eller måske slet ikke – formelt anerkendes af en anden stats myndighed har ingen betydning for, at vedkommende allerede fra tidspunktet for grænseoverskridelsen er omfattet af konventionen.

Dette udgangspunkt er for Centret altafgørende for vurderingen af det fremlagte lovforslag, både for så vidt angår opholdsgrundlaget og for de til opholdstilladelserne knyttede rettigheder og vilkår.

2.2.1. Opholdsgrundlaget

Flygtningekonventionen foreskriver ikke en pligt til at meddele flygtninge omfattet af art. 1 A *permanent* ophold, men er snarere baseret på et princip om midlertidighed, jf. art. 1 C (5). Og konventionen er ikke til hinder for, at nationale myndigheder kan anerkende en gruppes status som flygtninge på kollektivt grundlag, hvilket da også i vidt omfang skete i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af de bosniske krigsflygtninges asylansøgninger i løbet af 1995.

Der er således efter konventionen principielt intet i vejen for, at Kosovo-albanernes ophold i Danmark reguleres ved en kollektiv tildeling af opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Danmark har igennem mange år »inviteret« konventionsflygtninge her til landet i samarbejde med UNHCR efter den særlige kvoteordning i Udlændingelovens § 8.

Såfremt grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, kan tilladelsen inddrages efter de almindelige regler i lovens § 19 (eller evt. § 20). Opholdets midlertidige sigte kan endvidere understreges ved en simpel administrativ justering af Udlændingebekendtgørelsens regler om tildeling af opholdstilladelse med henblik på varigt eller midlertidigt ophold. Eventuelle nødvendige fravigelser af integrationslovens ordning kan i vidt omfang ske gennem udnyttelse af lovens mange bemyndigelsesbestemmelser.

Udlændingelovens almindelige regelsæt kan således udmærket anvendes som grundlag for